

Dział urzędowy.

Rozporządzenie dotyczące przepisów paszportowych.

Na mocy § 9. ustawy z dnia 12. października 1867 w przedmiocie paszportów (Dz. Ust. Związku Północno-Niemieckiego str. 33) i § 6. rozporządzenia z dnia 1. czerwca 1916 r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 599) względnie rozporządzenia z dnia 10. czerwca 1919 r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 516) o uregulowaniu obowiązków paszportowego rozporządzam:

Art. 1.

Paszport zagraniczny (Dowód osobisty) wydaje się tylko obywatelom polskim.

Paszport zagraniczny, wystawiany sześciomiesięcznym d. daty wystawienia terminem ważności, uprawnia do przekraczania granicy w obie strony bez ograniczenia ilości razy.

Przed każdym (poza pierwszym) wyjazdem za granicę należy jednak w którymkolwiek z urzędów, wystawiających paszporty zagraniczne uzyskać zezwolenie na wyjazd.

Art. 2.

Paszport zagraniczny może być po wygaśnięciu jego ważności wznowiony na sześciomiesięczny okres czasu na tych samych zasadach, jakie są przewidziane dla uzyskania nowego paszportu.

Art. 3.

Paszport zagraniczny wystawia się w zasadzie na jedną osobę. Na żądanie petenta może być wystawiony dla rodziny paszport wspólny do którego wpisane być mogą:

- żona, i to za pobraniem opłaty jak za nowy paszport,
- dzieci do lat 14 tu, i to bez pobrania opłaty z tem zastrzeżeniem, że w razie potrzeby wyłączenia jednego z członków rodziny z rodzinnego paszportu, nowy oddzielny paszport będzie mu wystawiony po ściągnięciu zwykłej za paszport opłaty.

Art. 4.

Dla uzyskania paszportu zagranicznego winien petent zgłosić się w urządzie paszportowym właściwym ze względu na miejsce zamieszkania.

W razie potrzeby może mu być wydany paszport i przez każdy inny urząd wystawiający paszporty zagraniczne, nie inaczej jednak jak po poprzednim porozumieniu się tego urzędu z właściwym, ze względu na miejsce zamieszkania petenta, urzędem paszportowym. Porozumienie może nastąpić na żądanie petenta drogą telegraficzną na jego koszt.

Art. 5.

Opłata za paszport zagraniczny wynosi 600,— mk
opłata za zezwolenie na wyjazd wynosi mk. 200,—.

Art. 6.

W drodze wyjątku może być petent zwolniony od opłat za paszport i za zezwolenie na wyjazd, a to na

podstawie świadectwa ubóstwa wydanego przez właściwą władzę.

W tym wypadku pobierane będą tylko koszty wydania paszportu.

Art. 7.

Obywatele polscy, udający się za granicę z paszportami, wystawionymi przez przedstawicielstwa polskie za granicą, winni w jednym z krajowych urzędów wystawiających paszporty zagraniczne uzyskać zezwolenie na wyjazd.

Art. 8.

Osoba, przynależna do państwa cudzoziemskiego przy wjeździe w granicę Rzeczypospolitej Polskiej winna posiadać dokument podróży odpowiadający co do swej wartości polskiemu dokumentowi uprawniającemu do wyjazdu za granicę i zaopatrzoną w wizę przedstawicielstwa polskiego za granicą.

Dla wyjazdu z granic Rzeczypospolitej Polskiej osoba ta, o ile nie posiada już wizy przedstawicielstwa polskiego za granicą na wyjazd z Rzeczypospolitej Polskiej lub o ile wiza taka już wygasła, winna uzyskać na swym dokumencie podróży wizę jednego z urzędów wystawiających paszporty zagraniczne. Wiza ta jest ważna w ciągu 14 dni od daty jej wystawienia i opłacana jest w wysokości mk 200.

Obowiązek uzyskania wizy dla wyjazdu nie dotyczy osób, posiadających wizy przedstawicielstw polskich za granicę na przejazd tranzytowy. W tym wypadku nie wolno im jednak zatrzymywać się w granicach Rzeczypospolitej Polskiej poza czasem niezbędnym dla przejazdu.

Wyjątek stanowią wypadki obłożnej choroby.

Art. 9.

Osoba przynależna do państwa cudzoziemskiego, stale zamieszkała w Polsce może przy wjeździe z granic Rzeczypospolitej Polskiej uzyskać we właściwym, ze względu na miejsce zamieszkania, urzędzie paszportowym wizę na powrót do Polski za opłatą mk. 200.

Wiza ta ważna jest w ciągu 3 miesięcy od daty jej wystawienia.

Art. 10.

Rozporządzenie niniejsze nie narusza przepisów umów państwowych, mianowicie dotyczących tak zwanego małego ruchu granicznego, ruchu tranzytowego i ruchu między Polską a W. M. Gdańskiem.

Poznań, dnia 7. maja 1921 r.

Minister byłej dzielnicy pruskiej.

w z. Polczyński.

Powyższe rozporządzenie podaje do ogólnej wiadomości.

Kościan, dnia 15. 6. 1921 r.

Starosta.

Raszeński.

Uchwała.

Dyrekcja Krajowego Banku Pożyczkowego w Poznaniu, uchwalała dnia 6 listopada roku 1920, że procent od udzielonych pożyczek ma odtąd wynosić:

- a) od pożyczek udzielonych osobom prywatnym i instytucjom prawnym 5% (pięć procent)
- b) od pożyczek udzielonych osobom prawnym w charakterze publicznym 4 1/2% (cztery i pół procent).

Na pokrycie kosztów administracyjnych przez 6 lat 1/2 (pół procent).

podp.:

W. Wyczyński. Hahn. St. Nowicki.
M. Zablocki. Kontrowicz. Dr. Pernaczyński.

Liczne wypadki choroby i śmierci, zachodzące co roku wskutek spożywania grzybów trujących, powodują mnie do zalecania jaknajwiększej ostrożności przy zbieraniu i spożywaniu grzybów.

Przedewszystkiem ostrzegam, aby zbieranie grzybów nie powierzano osobom niedoświadczonym i grzybów nie przyrządzono do jedzenia bez powtórnego dokładnego zbadania ich. Rozpoznanie grzybów jest mianowicie wtenczas utrudnione, gdy takowe się znajdują w stanie rozdrobnionym lub pokruszonym. Zaleca się więc zakupowanie tylko grzybów całych i nieuszkodzonych, a nie rozdrobnionych. Kupować powinno się też tylko grzyby kupującemu dobrze znane jako nietrujące. Zakupu gatunków wątpliwych powinno się zaniechać. Przed niebezpieczeństwem otrucia chroni tylko dokładna znajomość jakości grzybów. Wszystkie inne rzekomo pewne sposoby poznawania grzybów trujących zawodzą często. Tak np. nie świadczy nie o szkodliwości lub nieszkodliwości grzyba, gdy lyżka srebrna przy gotowaniu zczernieje, lub białko jaja kurzego nabierze koloru oliwnego, lub małe cebule zczernieją, w końcu, gdy nasypa na sól zetółknie.

Grzyby trujące, jak muchomory (*Amanita muscaria*), nie sprawiają zmian wyżej podanych podczas gdy przy starszych pleczarkach (*Agaricus campestris*) zmiany te czasem zachodzą. Mylnie jest również mniemanie, jakoby owady, robaki i ślimaki staczały tylko grzyby prawdziwe, objawy te napotkać można także przy grzybach trujących.

Grzyby powinno się do jedzenia przyrządzać dopiero po kilkakrotnem długim parzeniu w gotującej wodzie.

Nieświadomi zbieracze grzybów biorą na siebie wielką odpowiedzialność, która w danym razie może za sobą pociągnąć postępowanie karne za uszkodzenie cieleśne i za uśmiercenie spowodowane przez niedbalstwo.

Kościan, dnia 15. 6. 21.

Starosta
Raszeński.

Poznań, dnia 13. 5. 1921 r.

L. Dz.: W. K. 748/21.

Rok gospodarczy 1920/21 kończy się z dnem 31. lipca 1921 roku. Na mocy istniejących przepisów wolno producentowi zatrzymać tylko ilości zboża przewidziane w ustawodawstwie zbożowym. Wszelkie inne zapasy muszą być najpóźniej do 30 czerwca odstawić do dyspozycji powiatowych urzędów zbożowych. W dniu 1 lipca nie winno się więc u producenta znajdować więcej zboża sekwestrowego, niż wynoszą według przepisanych norm:

1. zapasy dla niego i rodziny na 1 miesiąc,
2. zboże dla pobierających deputat na jedną третią kwartału,
3. pasza dla koni i bydła na półtora miesiąca.

Deputat na kwartał od 1. 7. 21. do 30. 9. 21. można wydawać najwyżej tylko w jednej trzeciej części ze starego zboża. Przed 1 lipca 1921 r. deputatu tego jednak wogóle wydawać nie należy.

Starostów zawiadamia należy, aby powyższe obowiązki kilkakrotnie w pewnych odstępach czasu w Orędownikach powiatowych, dodając, że zapasy będą około lipca stwierdzone, oraz że prietrszymywanie zboża przyszłego roku gospodarczego jest bezwarunkowo niedopuszczalne.

Należy równocześnie przypomnieć w Orędownikach powiatowych, że wykroczenia przeciw przepisom rozporządzenia z dnia 25 lipca 1920 r. Dz. Urz. Nr. 8 wprowadzającego dla b. dzielnicy pruskiej przepisy w konawcze do ustawy z dnia 9. 7. 1920 r. o aprowizacji na rok gospodarczy 1920/21. jakoteż wykroczenia przeciw przepisom, obowiązującym na mocy powołanej właśnie rozporządzenia oraz usiłowania wykroczeń współudział w nich podlegają karze aresztu lub więzienia do 6 miesięcy i grzywnie do 1 000 000 mk. lub jednej z tych kar.

Ministerstwo b. Dzielnicy Pruskiej

Departament Aprowizacji

Minister

(-) W. Kucharaki.

Na mocy zarządzenia Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej Departament Pracy i Opieki Społecznej z dnia 28. 5. 21 r. Nr. dz. 13 b 543/21 w przedmiocie art. 11 a i 19 ustawy z dnia 18. 12. 1919 r. Dziennik Urzędowy Min. Nr. 10 o czasie pracy w Przemysle i Handlu rozporządza by odtąd w poniedziałki Wielkiej nocy i Złoty Tydzień Świąt i w drugie święto Bożego Narodzenia sklepy fryzjerskie od godz. wpół do 12 tej przed poł. i po godz. 2-giej po południu były otwierane.

Poznań, dnia 5 czerwca 1921.

Wojewoda

w z.

(-) Dr. Hempowicz.

Powyższe rozporządzenie podaje do publicznej wiadomości.

Kościan, dnia 15. 6. 1921.

Starosta.

Raszeński.

Dotyczy godziny policyjnej i zgłaszania zabaw i imprez.

Zwracam uwagę na to, że ogólna godzina policyjna jest godzina 11-sta (jedenasta) wieczór, która może być przedłużoną bez specjalnego zezwolenia Województwa. Województwo uprawniono podlegać sobie władze policyjną, w poszczególnych wypadkach przedłużyć ją do godziny policyjnej do godz. 12-tej w nocy i zabaw publicznych urządzanych na cele dobro publiczne.

Wnioski o dalsze przedłużenie godziny policyjnej zalecam kierować przez miejscowe władze policyjne (Burmistrza, Komisarza) do Województwa.

Wnioski o pozwolenie na odbycie się zabaw, przedstawień, wieczornic itd. należy odtąd kierować do Miejskich urzędów policyjnych i komisariatów obwodowych, które pozwolenia na odbywanie się zabaw itd. udziela.

Kościan, dnia 17. 6. 1921.

Starosta.

Raszeński.